

צבי טל, העולם הזה

אבי ולדמן, העולם הזה

ציפי מנשה, העולם הזה

„נכון שאת סי היימן? הם שאלו, ואני ענית: „הלוואי שהייתי סי היימן!“ מה עושים עניין? אני לא השתנית, נוסעת באותה הטרנטה! „סי היימן? כפרה עליה!“

לי שהכי טוב זה להגיד שלום ולחייך, אחרת יגידו שאני סנובית ולא יניחו לי. לא מזמן עצרה אותי שוטרת וכתבה לי רוח, פתאום היא הסתכלה לתוך המכונית וגילתה מי יושב בתוכה. סי היימן? איך הבת שלי תשמח כשאני אספר לה? את הר"ח, אגב, היא לא ביטלה. יש לי בעייה עם ההיסטריה הזו. מה בכלל עושים מזה עניין, הרי אני אותה סי, שמכרה תכשיטים על המיד-אחרת, נוסעת באותה הטרנטה, נפגשת עם אותן החברות, אז מה העניין? „המזכירה האלקטרונית שלי מלאה בהודעות שונות ומשונות. מתקשרים אלי כל מיני טיפוסים. מאיפה הם משיגים את הטלפון, אני לא יודעת. יש לי גם בעייה אחרת עם ההצלחה. אני פוחדת שאם אחיה בשמנת, אני אאבד את סי האמיתית. אני אאבד את המאבק שליווה את התקליט הראשון וזה יפגע

הפתעה. אני עדיין לא מעכלת. עד עכשיו אני עדיין חוששת. כעוד שבועיים יש לנו שתי הופעות בצווחא, ואני כבר פוחדת שלא יהיה מלא, אבל עד עכשיו כל הופעה היתה מלאה. אין לי זמן לעצור ולנתח את ההצלחה הזו. אני כל הזמן בעבודה דינמית, כל הזמן רצה מלאה.“
מעמד הכוכבת קצת גדול עליה. עדיין לא רגילה. עדיין מתקשה להסתדר עם כל מה שנובע מכך. להיות כוכבת זה אפילו מעיק, קשה לי נורא עם צדדים מסוימים של ההצלחה. אפילו רמזור אני לא יכולה לעבור היום בשקט. בשביל שקט, אני צריכה לנסוע רחוק ורחוק וזה חסר לי מאוד.
„לפני ההצלחה הייתי ילדת-רחוב, מסתובבת שעות בשוק-הכרמל, מוכרת תכשיטים על המידרכה ברחוב דיזנגוף. את השירים שלי כתבתי בחוץ, ברחובות. הכל היה בשקט. עשיתי מה שאני

פרחים. היא נאלצת לחפש הרבה עד שהיא מוצאת זמן פנוי לפגישה בלוח הזמנים העמוס שלה.
„המעמד גדול עלי“
פ ומיים אחר-כך, בבית-קפה שקט, היא נראית שונה. את מיכנסיה-גינס הצמודים מחליפים מיכנסיים רחבים. על העיניים היפות מכסים מישקפי ראגיה, ומי שעל הבימה נראית כפצצת אנרגיה, יושבת מצונפת בכיסא, כמעט נבלעת בתוכו, מדברת בשקט, ברכות. כן, כל ההצלחה הזו היא ממש

היא יושבה או ברירתה השכורה, קצת נבוכה, קצת מתרגשת והרבה חולמת. החלומות שלה קרמו עור וגידים והפכו למציאות מתוקה. התקליט נמכר בכמויות שהפתיעו את כל מי שעבר עליו. 17 אלף תקליטים, הוא ממשיך להימכר. מי היה מאמין? היא אומרת בסיפוק. ההופעה, שהגיעה בעיקבותיו, קוצרת הצלחה. הביקורת מהללת והקהל נהדר להופעות. עכשיו כבר אפשר להגיד, נחום היימן, האבא של סי.“
השבוע, אחרי הופעה בטוירומה, היא יורדת מהבימה מדיעה ועייפה. קשה לדבר איתה, צלמים צרים עליה, נשי-קות מורעפות עליה וידיה מלאות בורי-

ל פני הצי שנה היא היתה כמעט אלמונית. הבת של נחום היימן. היו מוסיפים תמיד לשמה, כרי שיהיה בטוח במי המדובר. היום היא כבר לא זקוקה לתוספות. סי היימן. זה מספיק. „אני נורא רוצה לבוא לחברת התקליטים, ולאמר להם, הנה, צדקתי, מכרתי 2000 תקליטים. אבל אני יודעת שזה לא יקרה. שהתקליט לא ימכר. אני יודעת שהחלום להצלחה מיסחרית גדולה לא יתגשם. כל מה שאני רוצה זה לעבוד צעד אחד קדימה.“ אמרה סי היימן בראיון להעורך לם הזה (16.9.87) זמן קצר לפני צאת התקליט.

**„אני עושה אהבה עם הקהל שלי.“
זה דבר מאוד חושני. התנועות הסכסיות הן התנועות שלי!“**

באמינות שלי. אולי אם יהיה לי קל מדי ונחם מדי לא אהיה אותה אחת ואאבד את הכנות שלי.“

סערה ציבורית

ל פני כמה שבועות נקלעה סי למרכזה של סערה ציבורית, בעיקר כנות פסילת שיר שכתבה: יורים ובוכים. לפני כתיבת השיר השתתפה

רוצה, ופתאום, מאז ההתפרצות הזו, כולם מכירים אותי. נכון, מצד אחד זה בעצם מה שרציתי שיקרה, אבל בהתחלה, כשהיו פונים אלי ברחוב, לא ידעתי מה לעשות עם עצמי, הרגשתי כלי-כך נבוכה.
„פעם באה אלי בריצה קבוצת-ילדים, נכון שאת סי היימן? הם שאלו ואני ענית: „הלוואי והייתי סי היימן, כפרה עליה.“ כן, פשוט לא ידעתי איך לאכול את זה. החברה מהלהקה אמרו

אבי ולדמן, העולם הזה

סי היימן ואוהדים נלהבים בהופעה, גם החיילים שרים איתה...